

Arrest

nr. 42 076 van 21 april 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 11 januari 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 10 december 2009.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 16 februari 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 maart 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat V. NAAM loco advocaat A. MEIER, en van attaché R. LARNO, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster kwam op 29 december 2008 toe op Belgisch grondgebied en diende op 6 januari 2009 een asielaanvraag in.

1.2. Op 10 december 2009 nam de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekster werd hiervan per aangetekend schrijven d.d. 11 december 2009 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing. Deze is als volgt gemotiveerd:

“ A. Feitenrelaas

U verklaart het staatsburgerschap van Armenië te bezitten en van Armeense origine te zijn. Alle problemen die u kende in Armenië, waren verbonden met de problemen van uw zoon S.(...)S.(...)

(O.V.X), en u kende geen persoonlijke problemen aangezien al jullie problemen voortvloeiden uit de problemen van jullie zoon S.(...)S.(...)(O.V.X). Uw schoondochter S.(...) A.(...) (O.V.X) heeft medische problemen. Uw zoon was lid van de partij HJK van S.(...) D.(...). Tijdens de presidentsverkiezingen van 19 februari 2008, was uw zoon vertrouwenspersoon voor Levon Ter Petrosyan, en hij zag dat mensen van de tegenpartij geld hadden uitgedeeld aan kiezers. Uw zoon maakte een opname van alles. Op 20 februari 2008, de dag na de presidentsverkiezingen, kwam de politie naar jullie thuis. Ze wilden uw zoon meenemen, maar uw partner S.(...) A.(...) (O.V. 6.369.850) beloofde hen de opname van uw zoon van de fraude af te geven. Jullie kregen tot 's avonds om het geheugenkaartje aan de agenten te geven. Uw zoon had het geheugenkaartje van de opname echter al aan de leider van de organisatie van Levon Ter Petrosyan gegeven. Uw partner vertrok dan samen met jullie zoon naar Jerevan, waar ze zouden blijven tot 01 maart 2008. Op 21 februari 2008 kwam de politie bij u vragen naar het geheugenkaartje. Op 23 februari 2008 werd jullie winkel beroofd en geplunderd. De politie kwam nog enkele keren bij u langs. U zag uw partner en uw zoon pas terug op 01 maart 2008. Uw zoon werd bij terugkeer 20 dagen opgenomen in Gyumri in het Gulbekyan ziekenhuis. Uw zoon had een kaakbeenbreuk en blauwe plekken op zijn gezicht, en een open wonde bovenaan zijn hoofd. Op 05 april 2008 werd uw zoon thuis gearresteerd. Uw zoon werd van 05 april 2008 tot 15 april 2008 opgesloten. Op 22 april 2008 kwam de politie opnieuw. Ze wilden opnieuw uw zoon meenemen. Om dat te verhinderen hebt u dan in de aders van uw rechterpols gesneden. U werd dan naar het ziekenhuis gebracht waar hechtingen werden gezet, en daarna kon u naar huis. Uw partner belde een vriend in Krasnodar (Russische Federatie), en hij besloot u, jullie zoon en jullie schoondochter naar daar te sturen. U verliet Armenië op 25 april 2008 met de bus, en u reisde naar Krasnodar (Russische Federatie). U bleef in Krasnodar tot 10 december 2008, toen u met de bus verder reisde naar Sint Petersburg (Russische Federatie). Vanuit Sint Petersburg reisde u met het vliegtuig naar Kaliningrad (Russische Federatie), waar u bleef tot 27 december 2008. Vanuit Kaliningrad reisde u verder met een minibus richting België. U kwam België binnen op 29 december 2008 in het gezelschap van jullie zoon Sargsyan Sargis (O.V.6.369.846) en zijn partner S.(...) A.(...) (O.V.6.369.846) en in het gezelschap van jullie minderjarige kleinkind S.(...) L.(...), en u diende een asielaanvraag in bij de Belgische asielinstanties op 06 januari 2009. Uw partner werd daarna nog éénmaal vastgehouden, namelijk op 10 december 2008. Uw partner S.(...) A.(...) (O.V. 6.369.850) verliet Jerevan op 06 januari 2009 met het vliegtuig naar Moskou. Uw partner vloog op 06 januari 2009 van Moskou verder naar Kaliningrad, waar hij bleef tot 13 januari 2009. Vanuit Kaliningrad reisde uw partner met een vrachtwagen verder richting België. Uw partner kwam België binnen op 15 januari 2009, en hij diende een asielaanvraag in bij de Belgische asielinstanties op 16 januari 2009. Op 17 maart 2009 werd uw kleindochter L.(...) S.(...) in België geboren.

B. Motivering

U verklaart tijdens het interview voor het Commissariaat-generaal dat alle problemen die u kende in Armenië verbonden waren met de problemen van uw zoon S.(...) S.(...) (O.V.6.369.846), en u stelt uitdrukkelijk dat u zelf geen persoonlijke problemen kende aangezien al uw problemen voortvloeiden uit de problemen van jullie zoon S.(...) S.(...) (O.V.6.369.846) (CGVS, p.04). Aangezien in het kader van de asielaanvraag van uw zoon S.(...) S.(...) (O.V.6.369.846) door het Commissariaat-generaal werd besloten tot een weigering van de hoedanigheid van Vluchteling en tot de weigering van de Subsidiare beschermingsstatus gelet op het bedrieglijke karakter van zijn aanvraag, en aangezien er duidelijk blijkt dat er absoluut geen geloof kan gehecht worden aan de politieke activiteit van uw zoon en de problemen die uw zoon en uzelf daardoor gekend zouden hebben, kan in uw hoofde evenmin besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiare bescherming. Voor een uitgebreide weergave van de elementen op basis waarvan de beslissing van uw zoon S.(...) S.(...) (O.V.6.369.846) is genomen, dient verwezen te worden naar de beslissing van deze laatste. Volledigheidshalve dient te worden opgemerkt dat ook in het kader van de asielaanvraag van uw partner S.(...) A.(...) (O.V. 6.369.850), en in het kader van de asielaanvraag van uw schoondochter S.(...) A.(...) (O.V.6.369.846) door het Commissariaat-generaal werd besloten tot een weigering van de Vluchtelingenstatus, en tot een weigering van de Subsidiare Beschermingsstatus. De door u in het kader van uw asielaanvraag neergelegde documenten (een rijbewijs, een kopie van het paspoort van uzelf, en een diploma) bevatten informatie met betrekking tot uw identiteit, en tot de identiteit van uw partner, doch bevatten geen informatie met betrekking tot de door u in het kader van uw asielaanvraag aangehaalde problemen. Derhalve wijzigen deze documenten niets aan bovenstaande beslissing.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiare bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de rechtspleging

2.1. In puntje 3 van haar verzoekschrift *“samenvoeging dossiers”* vraagt verzoekster om onderhavig dossier samen te voegen met de dossiers van haar zoon, haar echtgenoot en haar schoondochter.

2.2. Op grond van het inquisitoir karakter van zijn rechtspleging beslist de Raad autonoom over de eventuele samenvoeging van dossiers. De Raad stelt vast dat er in de dossiers van de familieleden van verzoekster telkens afzonderlijke verzoekschriften werden ingediend door twee verschillende raadvrouwen. Deze omstandigheden nopen er niet toe om op de in punt 2.1. vermelde vraag in te gaan.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Uit de gegevens van het dossier alsmede uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster haar aanvraag om erkenning als vluchteling of om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus verbindt aan deze van haar zoon, S. S.. Zij roept geen eigen motieven in, los van deze van haar zoon.

3.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft bij arrest 42 075 van 21 april 2010 de aanvraag om erkenning van de vluchtelingenstatus en om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus van S. S. verworpen. In dit arrest wordt als volgt gemotiveerd:

“3.2. Aangezien verzoeker in zijn enig middel inhoudelijke kritiek levert op de motieven van de bestreden beslissing, voert hij in wezen een schending van de materiële motiveringsplicht aan. Het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden beoordeeld.

3.3. De Raad merkt naar aanleiding van verzoekers betoog over het bewijsstuk op dat in asioldossiers de bewijslast in beginsel berust bij de kandidaat-vluchteling die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (cfr. RvS 19 mei 1993, nr. 43.027). Er dient te worden vastgesteld dat verzoeker zelfs geen begin van bewijs geleverd heeft van zijn bewering dat hij als vertrouwenspersoon van Levon Ter Petrosyan werd geaccrediteerd.

3.4. In casu kwam de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot het besluit dat verzoeker niet aannemelijk had gemaakt dat hij tijdens de presidentsverkiezingen van februari 2008 als vertrouwenspersoon heeft gefungeerd en dat er bijgevolg aan de problemen die verzoeker hierdoor zou gekend hebben geen geloof kan worden gehecht. De Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen is tot dit besluit gekomen op grond van een objectief onderzoek dat door CEDOCA, de documentatie- en researchdienst, een onafhankelijke en gespecialiseerde instantie, werd uitgevoerd.

3.5. Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt dat voor dit onderzoek informatie werd ingewonnen bij de heer Garagin Azaryan, de voorzitter van de Centrale Electorale Commissie (CEC) van Armenië, met zetel in Yerevan. Uit de informatie die werd verkregen, leidt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen af dat verzoeker niet voorkomt op de lijsten van vertrouwenspersonen tijdens de verkiezingen van februari 2008 in Armenië. De Raad stelt vast dat alle informatie waarop de beslissing is gesteund aanwezig is in het administratief dossier, behalve de lijst met vertrouwenspersonen/proxy van Levon Ter Petrosyan zelf. Immers, het desbetreffende CEDOCA-antwoorddocument werd wel bij het administratief dossier gevoegd (stuk 20, Landeninformatie, SRB, “Armenië”, Antwoorddocument ARM 2009-134W). De auteur van het stuk, S. V. L., en de geraadpleegde bronnen werden vermeld. De lijst zelf werd niet toegevoegd. Verzoeker toont echter niet aan dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beschikbare informatie heeft verdraaid of er de onjuiste gevolgtrekkingen uit zou hebben gehaald. De informatie werd opgesteld door een onpartijdige ambtenaar-onderzoeker die er geen persoonlijk belang bij heeft om onjuiste informatie weer te geven waardoor aldus de nodige garanties inzake objectiviteit zijn geboden.

3.6. Ter terechtzitting benadrukt de verwerende partij dat verzoeker geen tegenbewijs levert, terwijl verzoeker verklaart dat hij niet weet of hij al dan niet op de lijst staat. De raadvrouw van verzoeker verduidelijkt ter terechtzitting dat een verklaring voor de niet-vermelding van verzoeker kan liggen in het feit dat hij lid was van HJK dat pas later toetrad tot het kartel rond Levon Ter Petrosyan.

3.7. Daargelaten de vraag of de lijst met vertrouwenspersonen aan het antwoorddocument had moeten worden toegevoegd, dringt zich de vaststelling op dat, in weerwil van verzoekers beweringen, de niet-vermelding van verzoeker op deze lijst slechts één van de vele elementen uitmaakt op grond waarvan geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers hoedanigheid als vertrouwenspersoon. Blijkens het administratief dossier verklaarde verzoeker dat hij voor de verkiezingen van 19 februari 2008 een document ontving waaruit bleek dat hij vertrouwenspersoon voor de partij van Levon Ter Petrosyan was (stuk 5, gehoorverslag CGVS 14/10/2009, p. 9-10). Verzoeker blijkt echter niet over dit cruciale document te beschikken (stuk 5, gehoorverslag CGVS 14/10/2009, p. 9). De Raad wijst er wederom op dat de bewijslast in de eerste plaats bij de asielzoeker ligt die, zoals iedere burger die om erkenning vraagt, moet aantonen dat zijn asielaanvraag gerechtvaardigd is. Hij heeft dan ook de verplichting om in de mate van het mogelijke bewijselementen ter staving van zijn relaas aan te brengen en het ontbreken ervan op een aannemelijke wijze te verklaren (RvS 13 juni 2003, nr. 120.563). Niettegenstaande verzoeker aangeeft pogingen te ondernemen om alsnog aanvullende bewijsstukken hieromtrent te verzamelen, stelt de Raad vast dat verzoeker tot op heden desbetreffend in gebreke blijft.

3.8. Bijkomend moet worden vastgesteld dat verzoeker een erg gebrekkige kennis heeft over het document dat zijn aanstelling als vertrouwenspersoon voor de partij bevat en waarvan hij beweert een exemplaar in zijn bezit te hebben gehad. Verzoeker verduidelijkte dat hij een badge ontving en een brief, die iets kleiner was dan een A4 formaat (stuk 5, gehoorverslag CGVS 14/10/2009, p. 9), doch wist niet door wie deze brief ondertekend was. Zo verklaarde hij op de vraag "Was die brief door iemand ondertekend?" het volgende: "Van iemand van de HSH." Op de vraag "Weet u van wie?" antwoordde verzoeker: "nee, niet concreet maar was zeker van iemand van de HSH – denk ik – nu ben ik nog niet zeker." Toen men hem meedeelde "Documenten van vertrouwenspersoon worden normaal ondertekend door de voorzitter van de CEC?", zei verzoeker: "Ik weet het niet(...)" (stuk 5, gehoorverslag CGVS 14/10/2009, p. 10). Aangezien verzoeker verklaarde reeds eerder als vertrouwenspersoon voor HJK te hebben gewerkt en pas daarna als vertrouwenspersoon voor de partij van Levon ter Petrosyan werd aangesteld (zie stuk 5, gehoorverslag CGVS 14/10/2009, p. 7), kan worden aangenomen dat hij minstens op de hoogte is van de geplogenheden waarmee de aanstelling van vertrouwenspersonen gepaard gaan en hieromtrent eenduidige informatie kan verstrekken. Met zijn blote bewering dat hij niet overtuigd is dat zijn naam niet op de lijsten wordt vermeld en zijn bedrieglijke verklaring omtrent zijn lidmaatschap van de HKJ (zie punt 3.6. juncto punt 3.8.) die pas later toetrad tot het kartel rond Levon Ter Petrosyan, weerlegt verzoeker geenszins het geheel van argumenten op grond waarvan tot de ongeloofwaardigheid van verzoekers verklaringen wordt besloten. Concluderend wijst de Raad verzoeker erop dat de bestreden beslissing moet worden gelezen als geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen.

3.9. Wat verzoekers beweerde lidmaatschap van HJK betreft, blijkt uit informatie in het administratief dossier dat de diensten van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de heer Stepan Minasyan, Secretaris-Generaal van de People's Party of Armenia (PPA of HJK) en tevens naaste medewerker van de voorzitter van die partij, hebben aangezocht. Deze bevestigde dat de lidkaart die verzoeker voorlegde in werkelijkheid toebehoort aan een ander lid van de HJK en dat verzoeker onbekend is bij de partij (stuk 20, Landeninformatie, antwoorddocument ARM 2009-141). Tevens blijkt uit het gehoorverslag dat verzoeker aangaf dat de naam Stepan Minasyan hem bekend voorkwam, maar dat hij het zich niet kan herinneren wie dit is (stuk 5, gehoorverslag CGVS 14/10/2009, p. 7). Gelet op verzoekers beweerde politieke engagement is het weinig aannemelijk dat verzoeker onwetend is omtrent de figuur van Stepan Minasyan, die een wel erg prominente positie heeft binnen de partij waarvan verzoeker beweert lid te zijn geweest en waarvoor hij als vertrouwenspersoon beweert te hebben opgetreden (stuk 5, gehoorverslag CGVS 14/10/2009, p. 6-7). Bovendien opperde verzoeker dat hij het hoofdkwartier van de partij in Guymri reeds had bezocht (stuk 5 gehoorverslag CGVS 14/10/2009, p. 6), waardoor zijn gebrekkige kennis nog meer afbreuk doet aan zijn geloofwaardigheid.

3.10. Aangezien er geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers lidmaatschap van HJK, kan er evenmin geloof worden gehecht aan verzoekers activiteiten voor Levon Ter Petrosyan en meer bepaald zijn aanstelling als vertrouwenspersoon. Verzoeker verduidelijkt immers dat zijn partij 'HJK' naar aanleiding van de presidentsverkiezingen van 2008 kartel vormde rond Levon Ter Petrosyan en dat dit aanleiding was voor zijn aanstelling als vertrouwenspersoon voor Levon Ter Petrosyan in 2008 (stuk 5, gehoorverslag CGVS 14/10/2009, p. 7). Waar verzoeker meent dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verkeerdelijk concludeert dat er absoluut geen geloof kan worden gehecht aan de problemen die verzoeker op basis van zijn lidmaatschap van de HJK zou kunnen hebben gekend en volhoudt dat hij zijn lidkaart zelf van de partij heeft gekregen en deze in geen geval

heeft vervalst, zijn opnieuw loutere affirmaties waarmee de concrete vaststellingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geenszins worden weerlegd.

3.11. Op grond van wat voorafgaat kan geen geloof worden gehecht aan verzoekers verklaringen omtrent zijn optreden als vertrouwenspersoon van de partij van Levon Ter Petrosyan, noch aan zijn beweerde lidmaatschap van de HJK, waardoor verzoekers geloofwaardigheid omtrent diens politieke activiteiten in het algemeen ernstig op de helling worden gezet. Verzoeker gaat voorbij aan de duidelijke vaststellingen in de bestreden beslissing wanneer hij stelt dat er door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op zijn problemen ten gevolge zijn deelname aan de protestactie niet werd ingegaan. In de bestreden beslissing wordt immers duidelijk uiteengezet dat uit informatie waarover het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat in het kader van de presidentsverkiezingen van 2008, er tijdens de kiescampagne druk werd uitgeoefend op opposanten en dat er sporadisch arrestaties waren, maar dat de campagne door de band rustig verliep (stuk 20, landeninformatie, SRB Armenië – situatie oppositie, p. 2). Op de kiesdag waren er meldingen van intimidatie en zelfs geweld ten aanzien van vertrouwenspersonen van de oppositie en bij de daaropvolgende evenementen van maart 2008 werd hardhandig opgetreden tegen manifestanten. Tegen een aantal personen werd een rechtszaak aangespannen en in deze periode hebben zich ernstige feiten die vervolging kunnen uitmaken, voorgedaan. In tussentijd is de situatie geëvolueerd. Afgezien van de twee gezochte personen die in de informatie worden vermeld, zijn alle personen die de autoriteiten willen vervolgen in het kader van deze elementen reeds gearresteerd. Voor personen met verzoekers profiel, met name politiek opposanten, blijkt uit de informatie dat ze wel druk kunnen ervaren vanwege de autoriteiten, maar dat er actueel geen gegronde vrees voor vervolging is in de zin van het Vluchtelingenverdrag (stuk 20, Landeninformatie, SRB Armenië – situatie oppositie, p. 5-8).

3.12. Het medische attest dat volgens verzoeker bewijst dat hij deelnam aan de protestacties in Jerevan en hierbij zware verwondingen opliep, bevat echter, zoals de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen reeds aangaf in de bestreden beslissing louter een diagnose, maar spreekt zich niet uit over de redenen van de verwondingen, waardoor het dan ook geenszins als stavingstuk van verzoekers aanwezigheid tijdens de protestacties in Yerevan kan gelden. Een arts kan trouwens nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarbij de verwondingen werden opgelopen (RvS 10 juni 2004, nr. 132.261). Verzoekers bewering dat de politie ook na zijn vrijlating nog langskwam met de bedoeling hem te arresteren en dat ook zijn vader enkele malen werd meegenomen door de politie en gedurende drie dagen opgesloten omwille van verzoekers activiteiten, is een loutere herhaling van zijn eerdere ongestaafde verklaringen en kan de duidelijke vaststellingen in de bestreden beslissing niet weerleggen.

3.13. Bij dit alles kon de Raad nog tegenstrijdigheden vaststellen in de verklaringen van verzoeker en diens vader met betrekking tot verzoekers deelname aan de protestacties en de nasleep ervan. Zo kan worden vastgesteld dat verzoekers vader verklaarde dat verzoeker bij de betoging onder meer gewond was aan diens linkeroor (stuk 9, gehoorverslag vader CGVS 13/10/2009, p. 11) terwijl verzoeker aangaf dat hij een schram had achter zijn rechteroor (stuk 5, gehoorverslag CGVS 14/10/2009, p.12). Ook verklaarde verzoekers vader dat er nadien geen politie in het ziekenhuis kwam (stuk 9, gehoorverslag vader CGVS 13/10/2009, p. 11), dat zijn zoon niet meer naar het ziekenhuis is gegaan na zijn vrijlating (stuk 9, gehoorverslag vader CGVS 13/10/2009, p. 13) en dat zijn echtgenote zich in de linkerpols heeft gesneden op het ogenblik dat de politie terugkwam (stuk 9, gehoorverslag vader CGVS 13/10/2009, p. 13). Verzoeker gaf daarentegen aan dat hij van een verpleegster vernam dat de politie wel degelijk in het ziekenhuis is geweest (stuk 5, gehoorverslag CGVS 14/10/2009, p. 13), dat hij na zijn vrijlating wel nog naar het ziekenhuis is geweest (stuk 5, gehoorverslag CGVS 14/10/2009, p. 14) en dat zijn moeder zich in haar rechterpols heeft gesneden (stuk 5, gehoorverslag CGVS 14/10/2009, p. 14). Dergelijke tegenstrijdige verklaringen doen opnieuw afbreuk aan de geloofwaardigheid van verzoekers relaas en meer in het bijzonder aan zijn beweerde deelname aan de protestacties in Yerevan en de opsluiting die hierop volgde. De vastgestelde tegenstrijdigheden betreffen daarenboven geen details maar wel elementen die de kern van verzoekers asielaanvraag uitmaken en waarvan redelijkerwijze mag verwacht worden dat hij ze, ook na verloop van een bepaalde tijd, nog waarheidsgetrouw kan weergeven, temeer daar het gaat om ingrijpende gebeurtenissen die geacht mogen worden in het geheugen van de asielzoeker gegrift te zijn.

3.14. Met betrekking tot de internetartikels van Refworld die verzoeker aan zijn verzoekschrift toevoegt, dient te worden opgemerkt dat deze geen verband houden met verzoekers situatie. Het eerste artikel dat door verzoeker werd toegevoegd ("Armenian NGO's say Prosecutors Harass Activists") handelt niet over

de vervolging van politieke activisten na de presidentsverkiezingen in februari 2008, maar wel over een schoolactiviste die aanklaagt dat de leerlingen mishandeld werden door de leraars. De Raad ziet dan ook niet in op welke wijze dit artikel de in de bestreden beslissing opgenomen vaststelling zouden kunnen wijzigen noch op welke manier dit artikel betrekking zou kunnen hebben op de beweerdde actuele vrees van verzoeker. Het tweede artikel ("Fear of Police Curbs Armenian Dissent") betreft één getuigenis van een politieke opposant. Uit niets blijkt echter dat dit artikel betrekking zou hebben op verzoeker, in het bijzonder omdat geen geloof kan worden gehecht aan de verklaring van verzoeker dat hij als vertrouwenspersoon van Levon Ter Petrosyan gewerkt heeft, noch aan zijn verklaring dat hij lid zou zijn van HJK. Een verwijzing naar een ander specifiek geval volstaat geenszins om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst eveneens wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Dit risico dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke.

3.15. De Raad stelt vast dat verzoeker de overige motieven van de beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling niet weerlegt in zijn verzoekschrift, noch hiervoor een aannemelijke verklaring geeft. De motieven blijven bijgevolg gehandhaafd en worden beschouwd als zijnde hier hernomen.

3.16. Verzoeker baseert zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde feiten als voor de vluchtelingenstatus. Verzoekers asielrelaas werd ongeloofwaardig geacht. Dienvolgens kan er evenmin geloof worden gehecht aan verzoekers bewering dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet). Verzoeker brengt evenmin elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in zijn land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

3.17. Van de gekopieerde documenten (kopieën van convocaties als verdachte bij de politie) die verzoeker op 5 februari 2010 per aangetekend schrijven naar de Raad verzond, legt verzoeker ter terechtzitting originele versies neer. Zijn raadsvrouw zet uiteen dat deze toch wijzen op een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag. De verwerende partij brengt hiertegen in dat de documenten niet worden ondersteund door coherente verklaringen en dat de stukken niet gedateerd zijn, waardoor een beoordeling van het actueel karakter onmogelijk is. Bovendien blijkt volgens de verwerende partij uit de landeninformatie zoals opgenomen in het administratief dossier dat er heden geen arrestaties meer plaatsvinden naar aanleiding van de verkiezingsincidenten van het voorjaar van 2008. De Raad stelt bijkomend vast dat verzoeker niet op afdoende wijze heeft aangetoond dat hij deze stukken niet eerder in de procedure kon voorleggen. Zoals de raadsvrouw van verzoeker ter terechtzitting inschatte, moeten de stukken minstens dateren van voor 13 september 2009, de meest recente datum waarop verzoeker wordt geconvoceerd. Bijgevolg dateren ze van ruim voor de bestreden beslissing en zelfs van voor het ogenblik waarop verzoeker op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werd gehoord. De Raad wijst erop dat verzoekers betoog uit zijn schrijven van 5 februari 2010 waarin hij aangeeft dat de stukken onderweg waren en dat ze nog dienden te worden vertaald, niet volstaat om te verklaren waarom hij de originelen niet eerder dan ter terechtzitting kon voorleggen.

3.18. De Raad stelt op grond van wat voorafgaat vast dat de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen steunt op deugdelijke juridische en feitelijke overwegingen. Verzoekers beweringen doen geen afbreuk aan het feit dat zijn hoedanigheid als vertrouwenspersoon voor de partij van Levon ter Petrosyan en zijn lidmaatschap van de partij HJK ongeloofwaardig zijn, zeker in combinatie met de informatie uit het administratief dossier waaruit blijkt dat er actueel in Armenië voor loutere opposanten geen gegronde vrees voor de vervolging bestaat in de zin van het Vluchtelingenverdrag.

Het enig middel is ongegrond.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag en 48/3 van de Vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen."

3.3. Dienvolgens kan ook in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/30 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en geen reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van dezelfde wet in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig april tweeduizend en tien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

F. TAMBORIJN